Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

27 октомври 2016 година*

„Преюдициално запитване — Оценка на последиците на някои планове и програми върху околната среда — Директива 2001/42/ЕО — Член 2, буква а) и член 3, параграф 2, буква а) — Понятие за планове и програми — Въведени с нормативно постановление условия за изграждане на вятърни генератори — Разпоредби по-конкретно относно мерките за безопасност, контрол, възстановяване и сигурност и норми за нивото на шума, определени с оглед на отражението им върху зоните“

По дело C-290/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Conseil d'État (Държавен съвет, Белгия) с акт от 2 юни 2015 г., постъпил в Съда на 15 юни 2015 г., в рамките на производство по дело

Patrice D'Oultremont и др.

срещу

Région wallonne,

в присъствието на

Fédération de l'énergie d'origine renouvelable et alternative ASBL (EDORA),

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, A. Prechal, A. Rosas, C. Toader (докладчик) и E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 април 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н D'Oultremont и др., от J. Sambon, адвокат,

— за Fédération de l'énergie d'origine renouvelable et alternative ASBL (EDORA), от J. Sohier, S. Rodrigues, L. Levi, A. Blot и M. Chomé, адвокати,

* Език на производството: френски.

— за белгийското правителство, от J. Van Holm, M. Jacobs и S. Vanrie, в качеството на представители, подпомагани от P. Moërynck, адвокат,

— за френското правителство, от D. Colas и J. Traband, в качеството на представители,

— за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman, B. Koopman и J. Langer, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от O. Beynet и C. Hermes, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 юли 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, буква а) и член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 юни 2001 година относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда (ОВ L 197, 2001 г., стр. 30; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 7, стр. 135).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Patrice D'Oultremont и др. и Валонския регион във връзка с валидността на Постановление на валонското правителство от 13 февруари 2014 г. относно секторните условия за вятърните генератори с обща мощност по-голяма или равна на 0,5 MW, с което е изменено Постановление на валонското правителство от 4 юли 2002 г. относно процедурата и различни мерки за изпълнение на Декрета от 11 март 1999 г. относно екологичното разрешително и за изменение на Постановление на валонското правителство от 4 юли 2002 г. за приемане на списъка с проекти, подлежащи на проучване на въздействието, и на класифицираните съоръжения и дейности (*Moniteur belge* от 7 март 2014 г., стр. 20263, наричано по-нататък „Постановлението от 13 февруари 2014 г.“).

Правна уредба

Международното право

Конвенция за оценка на въздействието върху околната среда в трансграничен контекст

3 Конвенцията за оценка на въздействието върху околната среда в трансграничен контекст, подписана Еспо (Финландия) на 26 февруари 1991 г. (наричана по-нататък „Конвенцията от Еспо“), е одобрена от името на Европейска общност на 24 юни 1997 г. и влиза в сила на 10 септември същата година.

4 Според член 2, параграф 7 от Конвенцията от Еспо:

„В съответствие с разпоредбите на тази конвенция минимално изискване е оценките на въздействието върху околната среда да се правят на ниво проекти на предлаганата дейност. По възможност страните също се стремят да прилагат принципите за оценка на въздействието върху околната среда по отношение на своята политика, планове и програми“.

Протоколът за стратегическа екологична оценка към Конвенцията от Еспо

5 Протоколът за стратегическа екологична оценка към Конвенцията от Еспо е подписан от Комисията от името на Европейската общност в Киев (Украйна) на 21 май 2003 г. (наричан по-нататък „Протоколът от Киев“). Този протокол е одобрен с Решение 2008/871/ЕО на Съвета от 20 октомври 2008 г. (ОВ L 308, 2008 г., стр. 33).

6 Член 13, параграф 1 от Протокола от Киев гласи:

„1 Всяка страна полага усилия да осигури вземането предвид и интегрирането в подходяща степен на аспектите на околната среда, включително здравни аспекти, в подготовката на нейните предложения за политики и законодателство, които е вероятно да имат значително въздействие върху околната среда, включително здравето“.

Орхуската конвенция

7 Конвенцията за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по екологични въпроси, одобрена от името на Европейската общност с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 г. (ОВ L 124, 2005 г. стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 201, наричана по-нататък „Орхуската конвенция“), също се отнася до въпроси, свързани с екологичната оценка.

8 В член 6 от тази конвенция има разпоредби относно участието на обществеността в процеса на одобряване на определени дейности. Членове 7 и 8 от нея се отнасят до участието на обществеността в процеса на подготовка на планове, програми, политики и подзаконови разпоредби и други общоприложими правила със задължителна сила.

Правото на Съюза

9 Съгласно съображение 4 от Директива 2001/42:

„Екологичната оценка е важен инструмент за интегрирането на екологичните съображения в подготовката и приемането на някои планове и програми, които е вероятно да имат съществени последици върху околната среда в държавите членки, тъй като осигурява такива последици от изпълнението на плановете и програмите, […] да се вземат предвид в хода на подготовката и преди приемането им“.

10 Член 1 от посочената директива, озаглавен „Цели“, има следното съдържание:

„Целта на настоящата директива е да предостави високо равнище на защита на околната среда и да допринесе за интегрирането на екологичните съображения в подготовката и приемането на планове и програми, с оглед съдействие за устойчиво развитие чрез осигуряване, че в съответствие с настоящата директива, се извършва екологична оценка на определени планове и програми, които е вероятно да имат съществени последици върху околната среда“.

11 Член 2 от посочената директива гласи следното:

„За целите на настоящата директива:

а) „планове и програми“ означава планове и програми, включително тези съфинансирани от [Европейския съюз], както и всяко тяхно изменение:

— които подлежат на изготвяне и/или приемане от орган на национално, регионално или местно ниво, или които се изготвят от орган с оглед приемане посредством законодателна процедура от парламента или правителството, и

— които се изискват от законови, подзаконови или административни разпоредби

б) „екологична оценка“ означава изготвянето на екологичен доклад, провеждането на консултации и вземане предвид на екологичния доклад и резултатите от консултациите при вземането на решения и предоставяне на информация за решението в съответствие с членове 4—9;

[…]“.

12 Според член 3 от същата директива, озаглавен „Обхват“:

„1. В съответствие с членове 4—9 екологична оценка се извършва на плановете и програмите, посочени в параграфи 2—4, които е вероятно да имат съществени последици върху околната среда.

2. В съответствие с параграф 3 екологична оценка се извършва за всички планове и програми:

а) които се изготвят за селското и горското стопанство, риболова, енергетиката, промишлеността, транспорта, управлението на отпадъците, [управлението на водите,] далекосъобщенията, туризма, градско и териториално планиране или земеползване и които определят рамката за бъдещо развитие на проектите, изброени в приложения I и II към Директива [2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ L 26, 2012 г., стр. 1), която отменя и заменя Директива 85/337, считано от 17 февруари 2012 г.], или

[…]

3. Плановете и програмите, предвидени в параграф 2, които определят използването на малки площи на местно ниво, както и незначителните изменения на плановете и програмите, предвидени в параграф 2, изискват екологична оценка само когато държавите членки определят, че е вероятно те да имат съществени последици върху околната среда.

4. Държавите членки определят дали други планове и програми освен тези, предвидени по параграф 2, които определят рамката за даването на съгласие за бъдещо развитие на проекти, е вероятно да имат съществени последици върху околната среда.

[…]“.

Белгийското право

13 Въз основа на член 6, параграф 1, II от Специалния закон от 8 август 1980 г. за устройствени реформи (*Moniteur belge* от 15 август 1980 г., стр. 9434) само регионите са компетентни по въпросите във връзка с опазването на околната среда.

14 Както се установява от член D.51/1 от Кодекса за околната среда (*Moniteur belge* от 9 юли 2004 г. стр. 54654), Директива 2001/42 е частично транспонирана във Валонския регион с членове D.52 и сл. от Книга I от този кодекс.

15 Според член D.6, точка 13 от Книга I от този кодекс „планове и програми“ са „решенията, с изключение на посочените във [Валонския кодекс за териториалното и селищно устройство, културно-историческото наследство и енергетиката (*Moniteur belge* от 19 май 1984 г., стр. 6939, поправка в *Moniteur belge* от 25 май 1984 г., стр. 7636)], както и техните изменения, чийто предмет е определянето на поредица от последователни действия или операции, насочени към постигане на една или повече конкретни цели във връзка с качеството на околната среда или на предназначението или режима на защита на една или няколко зони или на конкретно място, по-специално, за да се определи рамката, в която в тях може да се разреши осъществяването на определени дейности, и които:

a. са изготвени и/или приети от орган на регионално или местно равнище или са изготвени от орган, за да бъдат приети от валонския парламент или правителство;

b. и са предвидени в декрети, подзаконови или административни разпоредби.

Посочените в настоящото постановление планове и програми включват и тези, които са съфинансирани от [Европейския съюз]“.

16 Според член 2 от Декрета на валонското правителство от 11 март 1999 г. относно екологичното разрешително (*Moniteur belge* от 8 юни 1999 г., стр. 21114 и поправка в *Moniteur belge* от 22 декември 1999 г., стр. 48280, наричан по-нататък „Декретът от 11 март 1999 г.“) неговата цел е „с оглед на прилагането на комплексен подход към предотвратяването и намаляването на замърсяването, да осигури защита на населението или околната среда срещу опасностите, вредите и неудобствата, които едно предприятие може да предизвика пряко или косвено по време на експлоатацията или след нея“.

17 Член 4 от този декрет гласи:

„Правителството определя общите, секторните или подробните условия, за да се постигнат посочените в член 2 цели. Тези условия са с нормативна сила.

[…]

Тези условия могат по-специално да са относно:

[…]

3° информацията, която трябва да се представя редовно на посочените от правителството органи относно:
   a. емисиите на предприятието;
   b. мерките, предприети за ограничаване вредното въздействие върху околната среда.

[…]“.

18 В член 5 от посочения декрет се предвижда:

„§ 1. Общите условия се прилагат за всички съоръжения и дейности.

§ 2. Секторните условия се прилагат за съоръженията и дейностите в стопански и териториален сектор или в сектор, в който възниква или може да възникне конкретен риск.

[…]“.

19 Според член 1 от Постановлението от 13 февруари 2014 г:

„Настоящите секторни условия се прилагат спрямо вятърните генератори с обща електрогенериращa мощност по-голяма или равна на 0,5 MW, посочени в раздели 40.10.01.04.02 и 40.10.01.04.03 от приложение I към [Постановлението от 4 юли 2002 г. за определяне на общите условия за експлоатация на предприятията, посочени в Декрета от 11 март 1999 г. (*Moniteur belge* от 21 септември 2002 г., стр. 20264 и поправка в *Moniteur belge* от 1 октомври 2002 г., стр. 44152)]“.

20 Според член 5 от Постановлението от 13 февруари 2014 г., който е част от глава III от него, озаглавена „Експлоатация“:

„През нощта освен за нуждите на поддръжката не може да има никакво осветление в подножието на вятърния генератор, нито в близост до него“.

21 Член 9 от това постановление, който е в същата глава III, има следното съдържание:

„Във вътрешността на парка, но извън вятърните генератори, присъщото на дейността магнитно поле, измерено на 1,5 m от земята, не може да превишава пределната стойност от 100 микротесла“.

22 Според член 10, който също е част от глава III от същото постановление:

„§ 1. Ефектът от периодичното засенчване в резултат на функционирането на вятърните генератори е ограничен до 30 часа на година и 30 минути на ден за всяко жилище, което е построено или за което има надлежно издадено градоустройствено разрешително, което е подложено на въздействието му. Той се изчислява чрез метода на „най-неблагоприятния случай“, характеризиращ се със следните параметри:

1. слънцето грее от сутрин до вечер (постоянно ясно небе);

2. вятърните генератори функционират постоянно (скорост на вятъра винаги в диапазона на функциониране на генераторите и възможност за използването им 100 %);

3. роторът на вятърните генератори е ориентиран винаги перпендикулярно на слънчевите лъчи.

Операторът използва всички налични средства, даващи възможност да се намали излагането на хвърлената сянка, за да се спазят тези ограничения.

§ 2. Тези ограничения не се прилагат, ако възникналата в резултат на функционирането на съоръжението сянка не се отразява на жителите в тяхната жилищна зона. Ако това е така, операторът следва да го докаже с всички правни способи“.

23 В раздел 1, озаглавен „Норми за ниво на шума“, от глава V, озаглавена „Шум“, от Постановлението от 13 февруари 2014 г. в член 20 са определени ограниченията на нивата за звуковите емисии на ветрогенераторен парк, а в член 21 са определени пределните стойности по-специално в зависимост от зоните, наричани „планови“, т.е. от географските периметри, определени въз основа на план от компетентните органи в зависимост от тяхното предназначение (жилищни зони, земеделски зони, зони за стопанска дейност и други).

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

24 На 21 февруари 2013 г. валонското правителство приема „референтна рамка“, впоследствие изменена през юли същата година, в която са формулирани препоръки за изграждането на вятърни генератори във Валонския регион. Този акт е допълнен с картографски документ, чието предназначение е да даде рамка за планиране на осъществяването на програмата за използване енергията на вятъра във Валонския регион „с перспектива 2020 г.“, който се нарича „референтна карта“. За тази карта е изготвен доклад за въздействието върху околната среда.

25 Между 16 септември и 30 октомври 2013 г. във всички общини във Валония е организирано допитване до обществеността. Сред документите, поставени на разположение на обществеността при провеждането на това допитване, са и документите, посочени в предходната точка от настоящото решение, а именно референтната рамка, референтната карта и докладът за въздействието върху околната среда.

26 Нито референтната рамка, нито референтната карта обаче не са окончателно приети.

27 Междувременно валонското правителство приема Постановлението от 13 февруари 2014 г.

28 Г-н D'Oultremont и др. сезират запитващата юрисдикция Conseil d'État (Държавен съвет, Белгия) на 6 май 2014 г. с искане за отмяна на това постановление. Едно от твърденията в подкрепа на искането на г-н D'Oultremont и др. е, че това постановление не е съобразено с разпоредбите на Директива 2001/42, тъй като Валонският регион е приел постановлението, без разпоредбите му да са били подложени на процедура по оценяване на въздействието, нито на процедура за участие на обществеността.

29 Валонският регион и встъпилата страна в главното производство, Fédération de l'énergie d'origine renouvelable et alternative ASBL (EDORA) (Федерация на енергията от възобновяеми и алтернативни източници), смятат, че това постановление няма нищо общо с понятието „планове и програми“ по смисъла на тази директива.

30 Запитващата юрисдикция посочва, че независимо от уточненията, направени от Съда в решение от 17 юни 2010 г., Terre wallonne и Inter-Environnement Wallonie (C-105/09 и C-110/09, EU:C:2010:355), няма ясен и категоричен отговор на въпроса дали разпоредбите на Постановлението от 13 февруари 2014 г. са „планове и програми“.

31 Според тази юрисдикция фактът, че разпоредбите на това постановление са отделени от референтната рамка и от картографията на местата за изграждане на вятърни генератори, посочени в точка 24 от настоящото решение, създава особено затруднение и поради това тези разпоредби са лишени, поне частично, от програмно съдържание за регулиране на производството на електроенергия от силата на вятъра.

32 От тази гледна точка Постановлението от 13 февруари 2014 г. не определяло „цялостна рамка“, съвкупност от съгласувани мерки, регулиращи експлоатацията на вятърните генератори с оглед опазването на околната среда. Според запитващата юрисдикция обаче въпреки това вземането предвид на нормите от това постановление, по-конкретно тези относно шума и ефекта от

периодичното засенчване, предизвикани от функционирането на вятърните генератори, при издаването на разрешенията неизбежно води до определяне на мястото на изграждането на ветрогенераторните паркове спрямо местата за живеене.

33 Според тази юрисдикция, ако се възприеме дефиницията на понятието „планове и програми“, дадена от регионалния законодател в член D.6, точка 13 от Книга I от Кодекса за околната среда, при положение че секторните условия са отделени от референтната рамка и картографията, описваща най-подходящите места за изграждане на вятърни генератори, сами по себе си те не са „процес на постепенно и последователно прилагане на средства за постигане на конкретна цел, свързана с качеството на околната среда“.

34 Запитващата юрисдикция уточнява също, че предвидените в Постановлението от 13 февруари 2014 г. секторни условия също не определят предназначението или режима на защита на една или повече зони или на дадено място. Те се отнасяли за всеки ветрогенераторен парк, независимо от избраното местоположение, като единственото условие било да се диференцират нормите за шум в зависимост от определените в секторния план зони.

35 Според тази юрисдикция обаче от приложения I и II към Директива 2001/42 във връзка с точка 47 от решение от 17 юни 2010 г. Terre wallonne и Inter-Environnement Wallonie (C-105/09 и C-110/09, EU:C:2010:355) изглежда следва, че план или програма задължително се отнася до географски ограничена зона като например „уязвимите зони, определени във връзка с устойчивото управление на азота в селското стопанство“ по смисъла на Директива 91/676/ЕИО на Съвета от 12 декември 1991 година за опазване на водите от замърсяване с нитрати от селскостопански източници (ОВ L 375, 1991 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 81), за които става по-конкретно въпрос в посоченото решение.

36 При тези обстоятелства Conseil d'État (Държавен съвет) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Налагат ли член 2, буква а) и член 3, параграф 2, буква а) от Директива [2001/42] относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда да се окачествява като „план или програма“ по смисъла на тези разпоредби постановление с нормативна сила, което съдържа различни разпоредби относно изграждането на вятърни генератори, в това число мерки за сигурност, управление, възстановяване и учредяване на гаранции, както и норми за шум, определени в зависимост от плановите зони, разпоредби, които регламентират издаването на административни разрешения, даващи право на изпълнителя на проекта да внедрява и експлоатира съоръжения, които автоматично подлежат на оценка за последиците върху околната среда по силата на вътрешното право?“.

По преюдициалния въпрос

37 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 2, буква а) и член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42 трябва да се тълкуват в смисъл, че постановление с нормативна сила като разглежданото в главното производство, съдържащо различни разпоредби относно изграждането на вятърни генератори, които трябва да бъдат спазени при издаването на административни разрешения за създаване и експлоатация на такива съоръжения, се включва в понятието „планове и програми“ по смисъла на тази директива.

38 Важно е първо да се припомни, че от съображение 4 от Директива 2001/42 следва, че екологичната оценка е важен инструмент за интегрирането на екологичните съображения в подготовката и приемането на някои планове и програми.

39 След това, както посочва генералният адвокат в точка 34 от заключението си, разграничаването на понятието „планове и програми“ от други мерки, които не попадат в материалното приложно поле на Директива 2001/42, трябва да се направи, като се изхожда от основната цел, посочена в член 1 от същата, а именно да се извърши екологична оценка на планове и програми, които е вероятно да имат съществени последици върху околната среда (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2012 г., Inter-Environnement Wallonie и Terre wallonne, C-41/11, EU:C:2012:103, т. 40 и цитираната съдебна практика).

40 Следователно с оглед на целта на тази директива, която е да се гарантира високо равнище на защита на околната среда, разпоредбите, които очертават приложното ѝ поле, и по-специално разпоредбите, съдържащи определенията на предвидените от нея актове, трябва да се тълкуват разширително (вж. в този смисъл решения от 22 март 2012 г., Inter-Environnement Bruxelles и др., C-567/10, EU:C:2012:159, т. 37 и от 10 септември 2015 г., Dimos Kropias Attikis, C-473/14, EU:C:2015:582, т. 50).

41 Що се отнася до член 2, буква а) от Директива 2001/42, в съдържащото се в тази разпоредба определение на понятието „планове и програми“ е посочено кумулативното условие, от една страна, те да подлежат на изготвяне и/или приемане от орган на национално, регионално или местно равнище или да се изготвят от орган с оглед приемане посредством законодателна процедура от парламента или правителството, и от друга страна, да се изискват от законови, подзаконови или административни разпоредби.

42 От констатациите на запитващата юрисдикция се установява, че Постановлението от 13 февруари 2014 г. е изготвено и прието от регионален орган, в случая валонското правителство, и че това постановление се изисква от разпоредбите на Декрета от 11 март 1999 г.

43 В член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42 се предвижда, че в съответствие с параграф 3 от този член екологична оценка се извършва за всички планове и програми, които се изготвят, включително за енергетиката, и които определят рамката за даването на съгласие за бъдещо развитие на проектите, изброени в приложения I и II към Директива 2011/92.

44 Впрочем също толкова безспорно е, че Постановлението от 13 февруари 2014 г. е относно енергийния сектор и допринася за определяне на рамката за даването на съгласие във Валонския регион за бъдещо развитие на проекти за ветрогенераторни паркове, които са сред изброените в приложение II към Директива 2011/92 проекти.

45 Колкото до понятието „планове и програми“, независимо че то безспорно трябва да включва някаква територия, все пак не се установява, нито от текста на член 2, буква а) от Директива 2001/42, нито от този на член 3, параграф 2, буква а) от същата директива, че предмет на тези планове или програми трябва да бъде устройството на дадена територия. Наистина от текста на посочените разпоредби следва, че те визират по-общо устройството на територии или зони по принцип.

46 Според констатациите на запитващата юрисдикция обаче Постановлението от 13 февруари 2014 г. се отнася до цялата територия на Валонския регион и предвидените в него пределни стойности във връзка с шума са тясно свързани с тази територия, тъй като тези пределни стойности са определени с оглед на различни видове засягане на съответните географски зони.

47 Колкото до факта, че Постановлението от 13 февруари 2014 г. не определя достатъчно цялостна рамка за сектора на производството на енергия от силата на вятъра, важно е да се припомни, че прегледът на посочените в член 2, буква а) и член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42 критерии, за да се определи дали постановление като разглежданото в главното производство може да попада в това понятие, трябва да се направи именно с оглед на целта на тази

директива, която, както се установява от точка 39 от настоящото решение, е да се осигури извършването на екологична оценка на решенията, които е вероятно да имат съществени последици върху околната среда.

48 Освен това, както подчертава генералният адвокат в точка 55 от заключението си, важно е да се избегнат възможните стратегии за заобикаляне на посочените в Директива 2001/42 задължения, които могат да се проявят в раздробяване на мерките, като по този начин се намали полезният ефект на тази директива (вж. в този смисъл решение от 22 март 2012 г., Inter-Environnement Bruxelles и др., C-567/10, EU:C:2012:159, т. 30 и цитираната съдебна практика).

49 С оглед на тази цел следва да се отбележи, че понятието „планове и програми“ се отнася до всеки акт, който, като определя правила и процедури за контрол, приложими за съответния сектор, установява съществена съвкупност от критерии и подробни правила за разрешаването и прилагането на един или повече проекти, които могат да имат значително отражение върху околната среда (вж. в този смисъл решение от 11 септември 2012 г., Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias и др., C-43/10, EU:C:2012:560, т. 95 и цитираната съдебна практика).

50 В случая следва да се припомни, че Постановлението от 13 февруари 2014 г. е по-специално относно техническите норми, правилата за експлоатация (по-конкретно периодичното засенчване), предотвратяването на злополуките и пожарите (включително спирането на вятърния генератор), нормите за нивото на шума, ремонта и учредяването на гаранции за вятърните генератори. Значението и обхватът на такива норми са достатъчно важни за определянето на приложимите по отношение на разглеждания сектор условия и възприетите чрез тези норми разрешения именно във връзка с околната среда трябва да определят условията за даването на съгласие за бъдещо развитие на конкретните проекти за създаване и експлоатация на ветрогенераторни паркове.

51 На последно място, като се основава на Орхуската конвенция и на Протокола от Киев, френското правителство предлага да се направи разграничение между понятието „планове и програми“ и понятието „обща правна уредба“, към която спада Постановлението от 13 февруари 2014 г., при което положение то не би попадало в приложното поле на Директива 2001/42.

52 Във връзка с това е важно да се подчертае, от една страна, че от самия текст на член 2, буква а), първо тире от тази директива, който в това отношение се подкрепя от припомнената в точка 49 от настоящото решение съдебна практика, следва, че понятието „планове и програми“ може да включва законови или подзаконови нормативни актове.

53 От друга страна, както подчертава генералният адвокат в точка 70 от заключението си, Директива 2001/42 се различава от Орхуската конвенция и от Протокола от Киев, доколкото тази директива не съдържа точно специални разпоредби относно политики или общи правила, които биха наложили разграничаване на същите от плановете и програмите.

54 От всички изложени по-горе съображения следва, че на поставения въпрос трябва да се отговори, че член 2, буква а) и член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42 трябва да се тълкуват в смисъл, че подзаконов акт като разглеждания в главното производство, който съдържа различни разпоредби относно изграждането на вятърни генератори, които трябва да се спазват при издаването на административни разрешения за внедряването и експлоатацията на такива съоръжения, се включва в понятието „планове и програми“ по смисъла на тази директива.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 2, буква а) и член 3, параграф 2, буква а) от Директива 2001/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 юни 2001 година относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда трябва да се тълкуват в смисъл, че нормативно постановление като разглежданото в главното производство, което съдържа различни разпоредби относно изграждането на вятърни генератори, които трябва да се спазват при издаването на административни разрешения за внедряването и експлоатацията на такива съоръжения, се включва в понятието „планове и програми“ по смисъла на тази директива.

Подписи